

<Sagittarius en de
eeuwige roem>

<Sagittarius en de
eeuwige roem>

<Roger Brits>

Schrijver: Roger Brits
Coverontwerp: Roger Brits
ISBN: 9789465128870
© Roger Brits, 2025

1 Tijd om te gaan

Mijn naam is Sagitarius Secretarisvogel.

Sommigen van u kunnen zich misschien herinneren dat ik de wereld ben rondgevlagen, op zoek naar een lang en gelukkig leven en wat daarna komt. Het waren avonturen, waarbij ik kon zien hoe dieren zich gedroegen en wat dat met onze wereld deed. Dat deed ik uit nieuwsgierigheid en omdat de leider van de dieren, de olifant, me daarom vroeg.

Als u dit leest, dan is het gelukt om u te kunnen meenemen in het ongelofelijke avontuur dat ik op mijn oude dag nog heb mogen beleven.

Het gaat me goed! Er kwam een moment in mijn leven, dat ik de donkerblauwe planeet heb verlaten. Begrijpt u me goed: nooit meer zal ik op een palmtak aan het strand naar het Grote Meer kijken.

De tijd om van de donkerblauwe planeet weg te vliegen begon toen ik zat te dutten op een tak van de beslisboom.

Zo noemde de olifant de boom, waar de leden van de Dierenraad op een eigen tak zaten. De olifant zelf stond voor de boom, want hij was te zwaar om op een tak te zitten. Daar, voor de beslisboom, nam hij besluiten, nadat hij de Dierenraad in de beslisboom had gehoord.

De olifant had een Dierenraad opgericht, die ervoor moest zorgen dat de dieren konden wonen, eten en zich bovenal veilig konden voelen tegen de allesverwoestende draak Thaya.

Toen die draak eenmaal wakker werd en alle woningen van de dieren vernielde en het eten opat, trokken de dieren gezamenlijk op om de draak te verslaan. Samenwerken om te kunnen overleven.

Dat lukte uiteindelijk met heel veel moeite en met verlies van heel veel helden die zich opofferden voor anderen.

De olifant wilde niet dat de dieren de helden zouden vergeten en hoe zij zongen voordat de draak alles kapot maakte. Daarom had hij mij gevraagd om het Lied van het leven te vinden, het levenslied van alle dieren. Elke zomer, op de dag dat de draak Thaya werd verslagen, zongen de dieren het lied en stonden stil bij het verlies van hun helden.

De olifant wist dat we ons leven verder moesten opbouwen.
De Dierenraad hielp hem daarbij.
In allerlei kleuren bloeide het leven weer op.
Ieder dier deed wat het moest doen, zonder een ander lastig te vallen.
De dieren waren gelukkig met de regenboog die ze in haar volle
kleurenpracht konden zien.

Daarna, nadat we lang en gelukkig leefden, gebeurde er iets
buitengewoon vreemds. Iets wat ik nog steeds niet helemaal goed
begrijp.

De olifant en de Dierenraad begrijpen het ook niet. Ze vroegen mij om
te onderzoeken of alles wel gaat zoals het zou moeten gaan. Ze
merkten dat er minder bomen stonden, minder te eten was en dat het
warmer werd, maar ze wisten niet zo goed wat er anders was. Ieder
dier kon gewoon doen wat hij wilde. Wat was dan het probleem?

En toch was het anders dan in de tijd nadat de draak was verslagen.
Ook de Dierenraad zelf was veranderd. De aap, de hyena en alle
andere leden van de Dierenraad hielden zich vooral bezig met hun
eigen zaken in plaats van naar het grotere geheel te kijken.

De olifant had daarop de Dierenraad uit de beslisboom gestuurd en
had ook de beslisboom verlaten.

Sindsdien was ik de enige bewoner van de beslisboom.

Het was hier heerlijk rustig.

De warme wind blies zachtjes door mijn veren.

Ik had mijn kop tussen mijn vleugels gestoken om, zoals gewoonlijk,
na te denken. Zonder iets te zien genoot ik van de warmte en de stilte.
Net als heel erg lang geleden, toen ik nog jong was en op een tak van
een palmboom aan het strand zat. Uren kon ik luisteren naar het
kabbelende water van het Grote Meer, dat op het strand aanspoelde.
Heerlijk!

U weet het nog van mijn vorige avonturen.

Altijd wordt mijn rust verstoord.

De eerste keer was het een berguil, die iets van me vroeg. Daarna was
een meermeeuw, die iets van de olifant moest doen. De derde keer
was het een anaconda, die ineens voor mijn kop bungelde.

Ik kon erop wachten dat mijn rust in de beslisboom voor de vierde
keer verstoord zou worden.

“Sagitarius Secretarismvogel!”, snerpte de meermeeuw Joli Kanoet. Inderdaad. Dat bedoel ik.

Mijn rust was voorbij.

Langzaam en een beetje mopperig trok ik mijn kop tussen mijn vleugels vandaan en keek streng om me heen.

Door het felle zonlicht werden mijn ogen even verblind.

“Meneer Sagitarius, goed dat u er bent!”, snerpte de meermeeuw.

“Dag Joli Kanoet”, antwoordde ik kalmpjes. “Fijn dat je vindt dat ik er mag zijn. Wat is deze keer de reden dat je mijn rust verstoort? Is de slapende draak wakker geworden?”

“Haha!”, lachte de meermeeuw. “Die draak. U maakt een grapje. Zo ken ik u weer.”

“Beste Kanoet”, antwoordde ik toch wat geïrriteerd. “Mijn vraag is niet bedoeld als grap. Het is een serieuze vraag. U lacht het weg. Zo ken ik u weer.”

“Haha!”, lachte de meermeeuw opnieuw. “Zoals altijd bent u vriendelijk en grappig. Ik heb nieuws voor u, waar u vrolijk van wordt. Wilt u het weten?”

“Aha!”, riep ik. “Je komt me ophalen omdat de olifant weer iets van me moet. Waar of niet waar?”

“U zegt het”, antwoordde de meermeeuw.

Zie je wel? Ik had al zo’n vermoeden. “Wat moet ik nou weer voor hem doen?”

“Geen idee, meneer Sagitarius”, antwoordde de meermeeuw. “Hij kan het u beter zelf vertellen. Vliegt u met me mee? Het is de hoogste tijd om te gaan.”

Joli Kanoet strekte alvast zijn vleugels. Hij was klaar om te vertrekken. Ik maakte nog geen aanstalten om te gaan. “Heeft het zoveel haast? Ik wil nog even van mijn rust genieten.”

“Volgens mij is er geen tijd te verliezen”, antwoordde de meermeeuw.

“We hebben een lange vlucht voor de boeg, dus laten we gaan voordat het donker wordt.”

“Okay. Als de olifant iets van me vraagt dan krijgt hij een antwoord, beste Kanoet”, zei ik ietwat nukkig. “Vlieg op, ik vlieg achter je aan.”

“Mooi!”, riep de meermeeuw Joli Kanoet. “Volg mij!”

Hij vloog op en ik vloog achter hem aan.

We vlogen over de Grote Modderpoel, dat vlak achter het strand lag. Benieuwd waar we naar toe vlogen vroeg ik aan de meermeeuw wat de bestemming was.

“We gaan naar het Land van dag en nacht”, antwoordde de meermeeuw. “De olifant en de uil wachten daar op u.”

Het Land van dag en nacht? Waar het altijd koud was? En de helft van de tijd donker, met hooguit een groene wolk, die was licht gaf? Brr!

“Daar ben ik al lang niet meer geweest”, zei ik. “Liever zit ik op een tak van de beslisboom. Lekker warm. En rustig. Meestal.”

“Het is vast heel belangrijk”, zei de meermeeuw meelevend. “De olifant zal u niet voor niets willen spreken in het Land van dag en nacht.”

Samen vlogen we door, in afwachting van wat de olifant zou gaan vertellen.

Het begon al donker te worden, toen we het Land van dag en nacht in de verte zagen liggen. Je merkte meteen dat het al een stuk kouder was geworden dan vanmiddag, toen ik nog in de beslisboom dommelde.

“We zijn er bijna”, zei ik. “Weet je waar we naar toe moeten?”

“Ja, ik denk van wel”, antwoordde de meermeeuw. “De olifant sprak over een bisonpad, dat we zouden moeten volgen, totdat we hem zouden zien.”

De woorden van de meermeeuw stelden me niet gerust.

Het bisonpad kon je lange tijd niet missen. Het liep dwars door het ijs en de sneeuw in het Land van dag en nacht, naar het Grote Veld.

De laatste keer dat ik het bisonpad probeerde te volgen, kon ik het niet vinden. Er stroomde toen al een riviertje waar ooit dat pad lag, toen het nog echt koud was in het Land van dag en nacht. Al snel zagen we dat riviertje liggen.

Het was geen riviertje meer, maar een brede rivier in een kaal, stinkend gebied.

“Volgens mij zijn we er bijna”, zei ik.”

“Dat klopt”, bevestigde de meermeeuw. “Nu nog een beetje doorvliegen, dan zijn we bij iets groots dat de uil voor u heeft gemaakt.”

We volgden de rivier, totdat we de olifant en ook de uil zagen staan bij een buitengewoon vreemd bouwwerk. Het was een toren van platliggende boomstammen. Het deed me denken aan de pikatoren, die breed was aan de onderkant maar heel smal aan de top.

“Daar moeten we zijn”, zei de meermeeuw.

“Fijn! Je hebt je werk goed gedaan, Joli Kanoet”, complimenteerde ik de meermeeuw.

“Dank u wel”, antwoordde de meermeeuw. “Vanaf hier moet u de rivier zelf nog even volgen. Ik draai meteen om en vlieg terug, want de nacht kan elk moment beginnen. Het is me hier te koud om te blijven. Ik wens u een mooi avontuur toe, meneer de secretarisvogel!”

“Dank. We gaan het zien.”

De meermeeuw en ik namen afscheid.

Daarna vloog de meermeeuw terug naar de Grote Modderpoel.

Voor mij was het nu de hoogste tijd om naar de olifant en de uil te vliegen.

Ze stonden al op mij te wachten in de modder.

Ik durfde niet in de modder te landen, want dan kon ik een lelijke uitglijder maken. Daarom besloot ik om op de rug van de olifant te landen.

“Sagittarius! Mijn oude vriend. Fijn dat je er bent!”, tetterde de olifant blij.

“Nog net op tijd”, vulde de uil aan.

“Ook goedenacht”, wenste ik terug. “Wat maakt dat ik moest komen?”

“Oh? De meermeeuw heeft je nog niets verteld?”, vroeg de olifant.

“Nou ja, dat geeft ook niet. Ik kan het zelf ook vertellen.”

“Vast en zeker. Ik ben benieuwd. Brr!”

“Okay dan”, zei de olifant. “Secretarisvogel. Wij hebben samen al een aantal belangrijke avonturen beleefd, in het belang van de dieren. Om te beginnen natuurlijk de reis die we gemaakt hebben naar de Grote Modderpoel, toen de draak in aantocht was.”

“Klopt.”

“Waarbij we de Dierenraad hebben opgericht en jij de gedragsregels hebt verteld aan alle dieren. Heel belangrijk.”

“Klopt.” Heeft die olifant me nu laten komen om me te vertellen wat ik al lang weet?

“Wat ik ook heel belangrijk vind is dat je ons geholpen hebt aan het Lied van het leven. We zingen het nog steeds elke zomer, om onze verloren kameraden te herinneren.”

“Klopt. Zonder het lied is het een stuk stiller.”

“Daarom!”, riep de olifant. “De uil en ik zijn je daar nog steeds erg dankbaar voor. Of niet soms, uil?”

De uil knikte bevestigend. “Erg dankbaar.”

“Mooi! Nu hoor je het ook van een gewaardeerd lid van de voormalige Dierenraad”, vulde de olifant aan.

“Dank u wel.”

“Geen dank”, zei de olifant. “Ik heb gehoord dat je pas op zoek bent gegaan naar het Lied van het leven, toen je je oude vriend Berni de taling had ontmoet.”

“Berni? Ja, dat klopt”, zei ik. “We kenden elkaar al heel lang. Hij maakte me duidelijk dat het Lied voor de dieren belangrijk is, omdat het zonder lied zo stil als een steenvis zou worden.”

“Dat is juist”, zei de olifant. “Kun je je nog herinneren wat Berni tegen je zei?”

“Ja, dat weet ik nog goed”, antwoordde ik. “Hij was erg verdrietig omdat hij zijn vriendin Musi de dodo kwijt was. Ze was van een berg afgevallen en sindsdien spoorloos verdwenen.”

“Dat is juist”, zei de olifant. “Ik heb je toen nog beloofd dat we Musi zouden gaan zoeken, als de tijd daar rijp voor was. Weet je dat ook nog?”

Ik was het al weer vergeten, want wat de olifant zegt, dat moet je nooit helemaal geloven. Toch antwoordde ik: “Dat staat me nog bij, ja.” Ik was toch niet helemaal naar het koude Land van dag en nacht gevlogen om iets onaardigs tegen de olifant te zeggen?

“De tijd is er nu rijp voor”, zei de uil. “Het is nu of nooit.”

Nieuwsgierig keek ik naar de uil. Wat bedoelde hij?

“Secretarismvogel, Sagitarius”, zei de olifant. “De uil spreekt in raadsels voor jou. Je bent er goed in om raadsels op te lossen, zoals iets dat je niet kunt zien, horen, voelen, proeven en zo.”

“Je bedoelt het geluk van de regenboog?”, vroeg ik.

“Bijvoorbeeld!”, riep de olifant. “Laat mij nu proberen om uit te leggen wat de uil bedoelt.”

“Okay. Graag.”

“Hier naast ons staat een vreemd bouwwerk. Vraag me niet hoe het is gemaakt, dat heeft de uil gedaan.”

“Dat is niet zo moeilijk”, zei de uil. “Ik heb de bevers gevraagd om alle bomen in dit troosteloze gebied te kappen en op elkaar te stapelen tot een hoge toren. Sagitarius, kijk eens naar de top van de toren.”

Ik keek omhoog naar de top van de toren.

“Mooi”, zei de uil. “Vertel me wat je ziet.”

“Ik zie de top van de toren, met daarachter alleen sterren in de heldere, groengekleurde hemel.”

“Precies!”, zei de uil. “Zie het als een toren naar het licht van de sterren. Vandaag is het een heel bijzondere dag. Eens in een lange tijd staan de planeten achter elkaar, op een soort lijn in onze richting. Kijk nog maar eens goed.”

Ik keek nog eens goed omhoog, maar zag geen planeten. “Planeten, zei je? Waar dan?”

“Ja, de planeten”, zei de uil. “Dat zijn die kleine bolletjes waar het zonlicht tegenaan schijnt. Niet onze maan, want dat is geen planeet. De wereld waarop wij leven is wel zo’n planeet. Alle planeten cirkelen om de zon en eens in de zoveel tijd staan ze allemaal op één lijn. Dat moment is bijna aangebroken en daarom is het goed dat je er bent, secretarisvogel.”

Heel goed moest ik kijken om de planeten te kunnen zien. “Ik zie wel iets, maar kan het niet goed zien”, zei ik.

“Dat lukt alleen in het Land van dag en nacht, bij een klaarlichte nacht, zoals nu.”

“Daarom zijn we nu ook het in het Land van dag en nacht”, zei de olifant.

“We zijn te veraf van de planeten om ze echt goed te kunnen zien”, zei de uil.

“Waarom zijn we nu hier?”, informeerde ik. “Om naar lichtbollen te kijken die we niet zien?”

“Nee, nee!”, riep de uil. “We zijn hier om een heel speciaal moment mee te maken. Ik zei al dat het vandaag een bijzondere dag is, omdat die planeten op één lijn staan en naar ons wijzen. Ik heb de toren hier laten bouwen, want het gaat zo dadelijk hier gebeuren, als mijn berekeningen kloppen.”

Dat klonk spannend!

“Wat gebeurt er dan?”, vroeg ik nieuwsgierig.

“Juist!”, riep de uil. “Dat is precies de goede vraag, secretarisvogel. Kijk, op het moment dat de planeten precies op één lijn staan, gaat het hier onweten. Dat is niet alleen een hoop gedonder, maar ook een lichtflits. Als mijn berekeningen kloppen, dan raakt zo’n lichtflits de top van de toren.”

“Okay”, zei ik. En dan?”

“Als er iets boven op die toren staat en geraakt wordt door de lichtflits, dan neemt die lichtflits het mee naar die planeten. Snap je?”

“Eh, nee”, antwoordde ik.

“Je wordt dan als het ware van deze planeet geplukt en meegenomen naar zo’n planeet. Denk ik”, zei de uil. “We hebben het nog nooit kunnen uitproberen, omdat de planeten bijna nooit op één lijn staan. Het zijn net dieren.”

Nu ook bemoeide de olifant zich met de uitleg van de uil.

“We vermoeden dat Musi de dodo op één van die planeten is. En aangezien jij je vriend Bensi heb beloofd om te zoeken naar Musi, ben jij degene die we willen vragen om zo dadelijk naar de top te vliegen. Dan kun je in een lichtflits ontdekken of Musi daar ergens is.”

“Oh? Kan dat? Hoe dan?”, vroeg ik stomverbaasd. Ik had er nog nooit van gehoord dat we naar andere planeten konden reizen. En dat Musi daar zou zijn. Niet te geloven!

“Sagittarius! Mijn oude vriend”, zei de olifant. “Ik heb je beloofd dat ik iets zou bedenken om Musi de dodo te kunnen vinden”, zei de olifant. “Zoals je weet kun je op mij vertrouwen als ik iets beloof. De uil heeft iets gemaakt, waarmee dat misschien mogelijk is.”

Met zijn slurf wees hij naar de toren.

“Durf jij het aan om onze donkerblauwe planeet te verlaten en te ontdekken hoe het is op de andere planeten?”

De olifant en de uil keken me vragend aan.

“Doe het voor je vriend Berni de taling”, drong de olifant aan.

“Het is nu of nooit”, voegde de uil toe.

Op de vraag van de olifant kon ik natuurlijk geen ‘nee’ zeggen.

Het was hem weer gelukt om mij voor hem te laten vliegen. Hij wist dat ik Berni graag had willen helpen om Musi terug te vinden.

“Okay. Voor Berni doe ik dat”, zei ik. “Hij zal heel blij zijn als hij Musi weer kan zien en horen zingen.”

“Fijn dat je dat wilt doen, secretarismogel”, zei de olifant.

“Mooi. Het is nu toch echt de hoogste tijd om te gaan”, zei de uil. “De tijd vliegt.”

“Fijn dat je aan me hebt gedacht, olifant”, zei ik dankbaar. “Dit zal ik niet vergeten.”

Snel vloog ik naar de top van de toren.

Het werd al donker om me heen.

“We zullen aan je denken”, antwoordde de olifant. “We weten niet of we je ooit nog zullen terugzien, maar we wensen je veel succes op deze reis, Sagittarius!”, hoorde ik de olifant roepen.

2 Het einde is opnieuw begonnen

In een flits verdween ik van onze donkerblauwe planeet.
Stomverbaasd keek ik om me heen, om te zien waar ik was terecht gekomen.
Het enige dat ik zag waren lichtblauwe wolken.
Overall waar ik keek.
Er was geen zon, geen regen.
Alleen maar lichtblauwe wolken, die groener kleurden naarmate ik naar beneden viel.
Want vallen, dat deed ik, zonder te kunnen zien waar naar toe. Iets groens, meer zag ik niet.
Ik merkte dat ik snel naar dat groene vlog. Zo snel, dat ik mijn vleugels niet eens kon bewegen.
Zo hard was ik nog nooit gedaald, ook niet in de tijd dat Meester Slechtvalk me probeerde te leren hoe ik snel kon duiken.
Als Meester Slechtvalk me nu eens kon zien, hoe snel ik kon duiken!
Hij zou zo waar een keer trots op me zijn geweest. Of op zichzelf, want hij had het me geleerd.

Mijn duikvlucht werd steeds meer een zweefvlucht. Ik voelde dat ik afgeremd werd door warme lucht waar ik doorheen zakte. Ook werd het steeds vochtiger. Alsof ik een duikvlucht nam naar een warm, groen stoombad.
Ik viel letterlijk van de ene in de andere verbazing.
In welke buitengewoon vreemde omgeving was ik terecht gekomen?
Geen zon, geen regen, lichtblauwe wolken en onder mij een groen stoombad.
Het was hier zo anders dan dat ik gewend was op de donkerblauwe planeet!

Ik kon op een bepaald moment mijn vleugels weer strekken, maar deed het niet.
Het was namelijk veel te fijn om in warme lucht te zweven, ook al werd het steeds natter.
Ik genoot ervan. Wanneer maak je zoiets mee?
Groene druppeltjes kwamen uit het stoombad omhoog en dwarrelden langs me heen.

Het werd steeds moeilijker voor mij om adem te halen, omdat er steeds meer water in de lucht zweefde. Daarom besloot ik om toch maar met mijn vleugels te klappen, zodat ik in de lichtgroene lucht terecht kwam waar ik wel naar lucht kon happen.

Elke keer, als ik een stukje omhoog vloog, werd het iets kouder en iets winderiger. Omdat ik het niet koud wilde hebben, zocht ik een plek op in de lichtgroene lucht, boven dat dampende groene stoombad onder me.

Lang blijven vliegen, dat kon hier niet. Daarvoor werd de lucht te zwaar voor mijn vleugels, omdat de groene druppels bleven plakken aan mijn veren. Het was beter om iets te zoeken waar ik kon landen of waaraan ik me vast kon houden.

Dat was makkelijker gezegd dan gedaan. Waar moet ik heen?

Nergens kon ik me aan vasthouden, waar ik ook keek.

Er was geen strand, geen palmboom om op een tak rustig mijn kop tussen de vleugels te steken en mijn ogen te kunnen sluiten. Ik zou hoe dan ook moeten blijven zweven.

Er was hier niets te zien en te horen. Alleen vochtige, lichtgroene lucht, dat aan mijn vleugels plakte.

Na een tijdje werd ik moe van het zweven. Mijn vleugels werden zwaarder en zwaarder door die plakkende groene lucht. Ik merkte dat ik langzaam richting het groene stoombad zakte, waar ik geen lucht kon happen.

Wat nu?

Onrustig fladderde ik verder, in de hoop dat ik iets zou tegenkomen waaraan ik me kon vastklampen.

Het was maar goed ook dat ik op zoek ging. Als je niet zoekt dan vind je ook niets.

Onder mij zag ik iets bewegen in de groene blubber.

Iets dat kon springen en zwemmen in het groene vocht.

Zo snel als ik kon dook ik erop af, zodat ik het goed kon zien.

“Hallo!”, riep ik. “Mag ik u wat vragen?”

Het springding hoorde me, keek me aan en bewoog langzaam naar me toe.

“Mijn naam is Sagitarius Secretarisvogel”, zei ik. “Ik zoek een plek om te kunnen staan en lucht kan happen. Het lukt mij niet om in het groene vocht lucht te happen. Kunt u mij helpen?”

Het springding kwam nog iets dichterbij mij.

Langzaam begon ik het springding beter te zien. Het had een smal lijfje met een grote kop en vinnen. Het was een vis!

“Hallo, Sagitarius”, burpte de vis. Er kwamen groene bubbels uit zijn bek als hij praatte. “Ik ben Cheroki. Wat komt u hier doen? Zo iets als u heb ik hier nog nooit gezien. U lijkt helemaal nergens op.”

Ik kon de vis nauwelijks verstaan. Zijn stem had moeite om door het groene vocht te komen.

“Ik ben op zoek naar de dodo Musi”, antwoordde ik. “Heeft u haar gezien of gehoord?”

De vis begreep dat hij van mij niets te vrezen had en zwom nog iets meer naar me toe.

Nu pas kon ik zien hoe hij eruit zag.

Hij kwam me bekend voor. Waar kende ik die vis van?

“Er is hier geen dier dat dodo heet”, antwoordde de vis. Hij kwam met een sprongetje uit het groene vocht naar de lichtgroene lucht, waar ik nog zweefde.

Nu pas zag ik het goed. Het leek op de longvis, die mij hielp met adem halen onder water, toen ik op zoek was naar Methusalem de kwal.

Precies wat ik zocht!

“Bent u een longvis?”, vroeg ik. “Ik heb wel eens samengewerkt met een longvis. Hij kon ademen in de lucht en in het water. Dat was in het Grote Meer. Kent u dat?”

Het springding liet zich vallen in het groene vocht en sprong er weer uit, naar mij toe. “Longvis? Zou kunnen. Grote Meer? Nooit van gehoord. Hier is alleen groen vocht, geen water. Waar we nu hangen is zowel lucht alsook vocht.”

“Wat een toeval om hier een soort longvis tegen te komen die in de lucht en in het vocht kan ademen!”, riep ik blij.

“Toeval?”, vroeg het springding. “Wij vissen zijn hier al heel lang en noemen ons dipnoi. Ooit leefden we op een donkerblauwe planeet, maar dat hield een keer op. Het was voor ons tijd om te gaan. Nu zwemmen we hier. Leuk om te horen dat er longvissen zijn, die het op uw planeet nog kunnen volhouden. Wij spreken elkaar nooit want we liggen te ver van elkaar, ziet u?”

De dipnoi zei iets dat me onzeker maakte. Hij had het over ‘uw planeet’.